

מישיב נפש

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

קול "אודיע אמונת"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

נפשי בדברו | דיבורים מלב אל לב
במשנת מו"ר שליט"א

נפשי בשאלתי | שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

צריכים גם לשמוח!

דייקא עתה כאשר ירדנו לשפל, הגענו ליום של החורבן הנורא, 'ישבנו גם בכינו בזכרנו את ציון, דווקא עתה הגיע הזמן לעצור! לא להיות 'נמשך אחר צער' ח"ו. אלא לזכור ולדעת, כי השי"ת עומד אחר כתלנו משגיח מן החלונות מציץ מן החרסים ויושב ומצפה לקיים הבטחתו לגאלינו בכל רגע, ואנו כבר יכולים מעתה לקיים: "זה ה' קיוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו"

ואיתא בוהר הק', שכאשר היה דוד המלך משתטח על הארץ ובוכה על צרותיו הרבות שהיו ללא גבול, היה אומר לעצמו, וכי צריכים רק לבכות לפני בורא העולם, צריכים גם לשמוח לפניו, ומיד הפסיק מבכיו, ולקח את כנורו והתחיל לזמר לפני השי"ת, ומרוב דבקות התחיל לרקוד, לפזז ולכרכר לפניו ית'.

ידוע כי כל הצרות של דוד המלך ע"ה הם מעין מה שעובר על כל אחד מכלל ישראל, כאשר דוד המלך היה כלול מאדם הראשון, ששבעים שנותיו קיבל מאדם הראשון שהיה כלול מכל בני האדם.

ולכן לא מצינו בתנ"ך פירוט מאורעותיהם של אחרים כפי מה שמפורט אצל דוד המלך, כי הוא היה כלול מכל ישראל, וכל מה שעבר על דוד המלך הוא דוגמה לכל מה שעובר על כל אחד מישראל.

ומוזה שהארץ דוד המלך ע"ה בשירות ובתשבחות יותר מתפילות ותחנונים, למרות כל צרותיו, ילמד כל אדם באשר הוא, שגם כאשר עוברות עליו צרות ומצוקות שונות ומשונות, צריך להודות יותר מאשר לבקש, ועל ידי שלאחר הבקשה ירבה בהודאה יזכה להכלל בדוד מלך ישראל חי וקיים. (א"א הנכבד עמ' צ"ב)

בכי של יהודי לעולם לא הולך לריק, מ'תוך צרה המציאם פדות ורווחה בתוך החושך נברא האור, בתוך הצרה צומחת הישועה ובתשעה באב עצמו נולד המשיח...

לעת עתה צריכה לבוא גאולה נצחית, קץ הפלאות, גילוי נפלא, שמחה עצומה שזכו שכל הגאולות שהיו עד עתה יתבטלו לפניה... (ונכתב בספר שם)

התנערי מעפר קומי, לבשי בגדי תפארתך... הנה זה עתה ישבנו כאבלים, 'ישבו לארץ ידמו זקני בת ציון, קיימנו כל ההלכות שמטרתן להעיר לבנו למצבנו השפל, על כי נלקחו מאתנו העידיים אשר קבלנו בחורב, נפלה עטרת ראשינו נזר תפארתינו, גלינו מעל שולחן אבינו שבשמים, התרחקנו מהארת הפנים הנפלאה שהיתה לנו כאשר היו כהנים בעבודתם ולוים בשרים וזמרים.

תחת שלש רגזה ארץ, תחת עבד כי ימלוך ושפחה תירש גבירתה - במקום שהיצר הטוב ימלוך, שולט בנו העבד היצר הרע, והחן והחשיבות של ישראל נפל בין העמים.

לכאורה קשה,
דווקא בשעת
השיא עוזבים
את הכול
וחוזרים לסדר
היום כאילו לא
היה?...

השיפחא בישא תאווה עולם הזה השפל והבליו ירשו את מקומה של הגבירה הלא היא תורתנו הקדושה - אוי מה היה לנו...

אחרי ג' שבועות של קיום הלכות אבלות, סוף סוף מתישבים לארץ ומקונינים מעט, בקושי נכנס הצער ללבנו, בקושי חדר מעט מצבנו העגום להכרתנו, ועתה אומרים לנו 'התנערי מעפר קומי שבי ירושלים התפתחי מוסרי צאורך' - עד כאן! די לבכי ונהי וקינה, עתה מתחילים 'שבע דנחמתא'!

לכאורה קשה, דווקא בשעת השיא עוזבים את הכול וחוזרים לסדר היום כאילו לא היה?...

אבל האמת כך הוא, אחר שצעקנו אל השי"ת במר לב, סמוכים ובטוחים אנו כי בוודאי פעלנו, וכבר שמחים אנו ומתנחמים בישועה הגדולה אשר בוודאי בא תבא בקרוב.

קרוב לזה שמעתי בשם הרה"ק מברדיטשוב זי"ע, שמבאר על מה שפירש רש"י ע"ה (תהלים יח-ד) מהולל אקרא ה' ומן אויבי אושע: בהלולים אקראנו ואתפלל לפניו, כלומר אף לפני התשועה אני מהלל, לפי שבטוח אני שאושע מאויבי. ואמר ע"ה הרה"ק הנ"ל שדוד המלך ע"ה בעת תפילתו להשי"ת על צרותיו, היה מתאר לעצמו שכבר השיג ישועתו, וכבר היה מהלל את השי"ת על תשועתו. (ונכתב בספר עמ' פ"ט)

• שאלה • מובא בספה"ק שבתוך הצרה אפשר למצוא את רחמנותו ית', איה איפה גילוי הרחמנות של תוקף הגלות הארוכה?

תשובה: כל התלמוד בבלי השתלשל בבבל, בתוך עומק הגלות. הגלות הועילה הרבה, כלל ישראל עושים מהעונש תיקונים, עס ווערט אויס עונש [והעונש מתפוגג].

• שאלה • איך אפשר להתעורר להשתתפות בצער השכינה?

תשובה: הרגשה היא דבר התלוי בלב, ולכן צריך בעיקר להתפלל על זה, שיזכה לרצות את בניו בית המקדש ברצון חזק מאד, ושייתבטל החורבן.

כי לדבר שהוא תלוי בלב צריכים למתנת שמים, ובדרך כלל הקב"ה נותן את המתנה הזאת לאנשים כשרים, ובפרט כשיהודי רוצה את זה ומתפלל על זה, בוודאי יזכה לזה.

• שאלה • זכיתי לשבת באהלה של תורה וללמוד בכולל, דא עקא שאני חש חוסר סיפוק בחיי?

תשובה: המטרה שלשמה נבראנו היא לקיים את ציווי ה', לא נבראנו בשביל שיהיה לנו סיפוק, צריך להיות עסוק בלעשות ולא להתעסק בלחפש סיפוק, כשיש לאדם אמונה חזקה שלימוד התורה זה תכלית חייו והוא עושה מה שהוא צריך לעשות, הוא לא צריך סיפוק.

ובפרט שבהרבה מקרים תחושת חוסר הסיפוק היא דמיון בעלמא ועצת היצר, ובמקרים אלו גם אם מחליפים עיסוק יטרידו המחשבות.

שברון לב יחד עם שמחת חיים

דברי הדרכה לחבורת בחורים מיוצ"ח שיח"י - ער"ח אב תשפ"ו

בהיות דאביי ורבא, וקושיות ותירוצים. ואחר כך בעולם הבא יש לו השגה גדולה בהקדוש ברוך הוא על ידי כל ברייתא וכל משנה, הכל נתהפך להילולים להשי"ת, לדביקות דקדושה בהשי"ת. כל מה שהוא לומד בגמרא ובתוספות, הכל נתהפך לדביקות בהשי"ת, לעתיד לבא נזכה להבין את זה.

המוח זה כל האדם

הריני מברך אתכם שמהיום והלאה תזכרו שהעיקר שבעיקרים הוא שמירת המחשבה, כשנכנס מחשבה רעה, מיד להסיח את דעתו מזה, ואם נופל עוד פעם מחשבה רעה, תיכף ומיד היסח הדעת. ומכ"ש שלא להמשיך את המחשבה זרה רח"ל. כי זהו העבירה הגדולה ביותר בעולם, אסור לאדם לטמאות את המחשבה שלו, עיקר האדם הוא המחשבה, כשהמחשבה קדושה, כל הגוף קדוש, אך כשהמחשבה טמאה, כל הגוף טמא רח"ל.

לכן צריך להזהר שיהיה לו מח טהור ושמח. וכאמור להרבות באמירת תהלים ולהתדבק בהדבקות בהקדוש ברוך הוא שיש בפסוקי תהילים. כי הם חיינו ואורך ימינו.

חוץ מדבקות בהשי"ת אין כלום

כל מה שיש לנו, זה רק את הקדוש ברוך הוא. חוץ מקרבת ה' לא ישאר כלום, הכל יעבור וימות, הדבר היחיד שיש לנו זה הקב"ה ותורתו, זהו נצח נצחים בעולם-הזה ובעולם-הבא, כשאדם שוקד בזה, יש לו עוה"ז ועוה"ב. כשאדם לומד תורה, יש לו במה להתדבק בהשם יתברך לעתיד.

חזקו ואמצו, תשליכו את העצבות בתכלית הריחוק, ותעבדו את השי"ת בשמחה רבה. והקדוש ברוך הוא יעזור שתזכו לגדל דורות ישרים, בנים ובנות חיים וקיימים, עוסקים בתורה ובמצוות, שיהיה לכם טוב בעולם הזה ובעולם הבא.

יהדות זה שמחה

עבודת בין המצרים הוא להיות בשברון לב על חורבן בית המקדש, ויתירה מזאת על מה שלא נבנה בית המקדש בימינו, ויחד עם שבירת הלב יש להזהר שלא ליפול לעצבות.

הדבר הזה קשה עד מאד. ממש קשה מאד. ועדיף אפילו שלא להיות שבור, העיקר שלא ליפול לעצבות, כי עצבות הוא דבר טרף, כאשר העידו הצדיקים שהעצבות באה מהסטרטא אחרא.

היהדות היא שמחה וסיפוק. העצבות היא מהסטרטא אחרא שהוא עצוב שאין לו את התאוה הזאת, ואין לו את התאוה השניה והשלישית. עצבות הוא מהסטרטא-אחרא והשמחה הוא מהקדושה.

יש לנו שו"ע ועלינו לשמור על ההלכות של ג' השבועות ותשעת הימים, לשמור היטב את ההלכות. אבל חס ושלום לא להכניס בלבו שום עצבות כלל.

ספר מלא תקוה וחזקו

באלו הימים טוב מאד להרבות באמירת תהלים, כי התהלים הוא שברון לב בלי עצבות. והראיה שזה הולך יחד עם הילולים. דוד המלך היה יודע איך לזכות לשבירת הלב כראוי, תהלים יש בו שבירת הלב יחד עם שמחת חיים, יחד עם הילולים.

לזאת טוב לקבוע סדר בכל יום לומר חמשה או עשרה פרקי תהלים על הסדר. התהלים הוא ספר בשבילנו, יכולים לבלות בו כל ימי חיינו, עם הילולים ושבירת הלב בשמחה.

בספר תהלים גזר הרבה תקוה והרבה חיזוק, טוב לעסוק בו ולעשות בו קנין על ידי סדר קבוע של חמשה או עשרה פרקי תהלים בכל יום ויום, לסיים התהלים ולהתחיל עוד פעם ועוד פעם.

הלימוד נהפך להשגות ולדבקות

עוד זאת צריך האדם להיות שקוע בלימוד התורה, להכניס את ראשו

כבד את אביך ואת אמך

ומהאר"י הק' (שער התלולים הקדמה ד') מובא, שהאדם יש לו יותר שייכות עם נשמת רבו מאשר עם נשמת אביו. והביאור בזה, שהאדם מורכב מגוף ונשמה, ומלבד זה יש בקרבו מדרגה נוספת של נשמה, שהיא לבוש הממוצע בין הנשמה לגוף, ואם זוכים לזכך אותו, נקרא בלשון המקובלים 'חלוקא דרבנן'. חלק זה מקבל האדם מאביו ומאמו. אבל עצם חיות הנשמה הוא ענין אחר לגמרי, אשר אם יזכה יקבל זאת מרבו.

לכן רואים לפעמים שהאדם מקבל חיות מרבו במידה יתירה מאד מאשר מאביו ואמו, ולא עוד, אלא שלפעמים אין האדם סובל דיבורי אביו, לפי שהוא ואביו יש להם נשמה משתי בחינות שונות. יתכן גם שזה נעשה למען הבחירה, כדי שהאדם לא יסיח דעתו מלהלחם למען כיבוד אביו ואמו כראוי, למרות שאין הוא שוה בשוה עמם בפנימיות, כי היא גזירה מן השמים שנצטוונו עליה בעשרת הדברות, לכבד את האב בכל הכוחות ולנהוג בו דרך ארץ במידה יתירה, כגון לא לסתור את דבריו, לא לישב במקומו וכיו"ב.

(אוסף אמרים מידות - פתיחה למס' אבות)

ואהבת את ה' אלקיך

כל כך מרבים לומר 'ואהבת את ה' אלקיך', ושוכחים שצריכים לאהוב את השי"ת, ויש אשר חושבים שאין זה שייך אלי... - לא ולא! - זה עולה על כל אחד ואחד מריש כל דרגין ועד סוף כל דרגין, כן קיבל רביה"ק וכך האיר בכל אחד ואחד... ואת זה צריכים לנהוג למעשה בפועל ממש.

(אוסף אמרים פורים - תשע"ד)

ובכל נפשך

הרה"ק החוזה מלובלין זי"ע כותב על "ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך", 'בכל נפשך' פירושו גם בענינים שבנפש היינו ענינים רוחניים, כלומר שגם אם היצר יפתה אותך, כי הרי בין כה וכה לא יהיה לך עולם הבא, כל הלימוד והתפילה שלך אינם שווים לכולם ועוד הם הולכים לסט"א - עד כדי כך הוא עלול לפתות את האדם ולומר לו שבלימודו הוא עובר עבירות, כי אין גבול לפיתויי הבע"ד ותכסיסיו - על זה נאמר 'ואהבת... בכל נפשך', כלומר גם אם הוא אומר לך שעל ידי זאת המצוה אתה מפסיד את נפשך, את רוחניותך, אל תשמע לו, אלא המשך לעבוד את ה', אעפ"כ.

כי כאמור, הבע"ד פועל היום בכל כוחותיו, בלי קץ ובלו סוף, בבחינת אין גבור כמתיאש, ועצם הידיעה הזאת נותנת כח ועוז ללא להתפעל ממנו.

(אוסף אמרים, אמונה ותפילה, מאמר י')

האושר העליון

מלפניו שיקרבהו לעבודתו יתברך, ורק עי"ז זוכין לנצח המלחמה; אם יהיה חזק ואמיץ מאד תמיד להעתיק ולהתפלל ולהתחנן לפני השי"ת תמיד, יהיה איך שיהיה, או בודאי ינצח המלחמה, אשרי לו.

האילן הכולל את כל הסגולות שבעולם

אנשים מחפשים כל מיני סגולות, סגולות מסגולות שונות, בו בזמן שאין בעולם סגולה כאמירת תהלים, אמונה, דבקות, אהבת ה' וכל הטוב שיש בעולם ברוחניות ובגשמיות נמצאים בספר התהלים.

על מה שכתב רביה"ק בסיפורי מעשיות (במעשה מהחגור) **שיש אילן בעולם, שכאשר ישקו את האילן יהיה מסוגל לכל הטובה שבעולם, כי כל חלק מהאילן, כל עלה של האילן וכ"ש כל פרי מפרי האילן יש בו סגולה מיוחדת - שמעתי מהרה"ח רבי שמואל הורביץ ע"ה, שהיתה לו קבלה, שהאילן הזה מכון לתהלים, שכולו סגולות לכל העניינים, יש בו אמונה, השתפכות הנפש, הודאות, השתוקקות והשגות, כל 'קנייטש' בתהלים מסוגל לדבר אחר, וכמו כן כלולות בו כל הישועות שבעולם, שהרי כל הישועות באות מהשי"ת, ומאחר שהתהלים הוא מלא אלוקות, הרי שהוא מלא ישועות וסגולות.**

כל אחד שייך לאמירת תהלים. וכמו שמוציא מוהרנ"ת (ליקו"ה, י"ד הל' ערלה ה"ד אות טו) מלשונו של רביה"ק (ח"ב סי' קא) שדוד המלך אמר את התהלים עד סוף כל הדורות, וכל אחד מישראל יכול למצוא עצמו בתהלים. ועל זה היה אומר מוהרנ"ת - שהכוונה לכל אחד ואחד ממש, בלי יוצא מן הכלל, וכל ביאור שמבאר האדם בפסוק בתהלים לפי המעברים שעוברים עליו - זהו הביאור הנכון לאדם זה, כי כל סוגי הלבבות והנפשות נמצאות בתהלים.

ומוהרנ"ת העיד ששמע מרביה"ק: **שאפילו הגרוע שבגרועים שאין גרוע אחריו, כשיטול את עצמו לאמירת תהלים יצא ממצבו ויושע בכל הישועות ברוחניות ובגשמיות.**

כי כאמור, בתהלים יש כח האהבה, כח הדבקות וההשתוקקות; צמאה לך נפשי כמה לך בשרי בארץ ציה ועיף בלי מים... ארחמך ה' חזקי...

ועל הלשון הזה "ארחמך ה' חזקי" (תהלים ית, ב), שלכאורה היא לשון תמוה - אמר אחד הצדיקים, שלפעמים כשמבקשים לבטא בחזק ובבהירות דבר מסויים, מבטאים את התיבה בלשון לע"ז, והנה 'אהבה' תרגומו 'רחימי', וזה 'ארחמך' - 'אהבתך' בלשון תרגום. ודוד השתוקק להביע את רגשי אהבתו לקב"ה כהוגן וביטא זאת גם בלשון לע"ז.

ח"ב פד, ליקו"ה תפילין ה' מג), כאשר האדם עומד להתפלל צריך לקבל על עצמו שיקנה לפחות משהו של קירבה ודבקות בהשי"ת בתפילתו זו. ואילו לאחר התפילה יתבונן ויעשה חשבון נפשו, איזה קנין קנה בעת התפילה, כי על ידי התפילה וההילולים שמרבים לומר בתפילה - קונים קנין הדבקות. וכשהשי"ת עוזר לאדם והוא משפיע עליו שפע וזיו עוד בעת התפילה, וממילא הוא מרגיש דבקות ואהבת ה' הרי שתפילתו מאירה לו באופן אחר לגמרי.

השתוקקות ודבקות וכל הטובות שבעולם

וביותר אפשר לקנות דבקות ואהבה בהשי"ת על ידי אמירת תהלים, כי בפרקי התהלים

”ועל אף שיש דרגות רבות בזה, אבל עצם הדבר אמת ויציב הוא, שמטבע הנברא לאהוב את בוראו גם ללא שום מטרה, לכן יכול כל אחד להגיע לזה, אם מעט ואם הרבה, גם בתוך החושך בו הוא נמצא אשר הוא זקוק לזיכוכים רבים לעלות על המסילה, אבל עם כל זה יש נקודה של אהבת אמת להשי"ת בכל אחד.”

טמונה השתוקקות עצומה להשי"ת (שלה"ק מס' תמיד אות ט), בתהלים אנו נפגשים בדמות מכלל ישראל שחי לפני למעלה משלשת אלפים שנה, את דמותו של דוד מלך ישראל רואים בצורה ברורה בתהלים, דמות שכל כולו דבקות, כל כולו אמונה והשתפכות הנפש. בעת אמירת תהלים כדבעי מלמד אותנו דוד מלך ישראל וי אזוי דארף א מענטש אויס קוקן [כיצד צריך האדם להיראות], ורבינו הק' אמר שדוד המלך גנו בתוך התהלים את כל הלבבות, כמו שהאריך בליקו"מ (ח"ב תורה קא, וכן בתורה האחרונה שבליקו"מ, קכא) בגדולת ספר התהלים אשר 'בקל ובפשיטות בלי חכמות יכולים למצוא את עצמו בכל התחינות והבקשות', וכל אחד יכול למצוא את לבו כפי שורש נשמתו בתהלים וזהו רכוש עצום שאין למעלה ממנו כסגולה לקרבת אלוקים.

וכמו שרביה"ק מסיים (שם, קא): **עיקר כלל ושוש ויסוד של כל העצות להתקרב להשי"ת, הוא רק אמירת תהלים ושאר תחינות ובקשות והתבודדות, לפרש שיחתו בינו לבין קונו, לבקש**

ההתלהבות - משכיחה כל תגמול ופרס

'הו כעבדים המשמשים את הרב שלא על מנת לקבל פרס'. משל למה הדבר דומה, לאדם הרץ להציל את בנו, או לעשות איזה טובה חשובה לבנו, וכי חושב הוא על פרס שמישהו יעניק לו על כך, הרי כל חפצו ומאווי הוא שיהיה טוב לבנו ואין לו שום מחשבה על שום פרס.

על דרך זו יש לעבוד את הבורא, שמרוב ריצתו והתלהבותו לגרום נחת רוח לבוראו, לא יעלה על דעתו כלל התגמול והשכר על כך. והגם שמדריגה גדולה ועצומה היא לעבוד מאהבה ללא מטרת שום שכר, כי הרי באמת שכרו הרבה מאוד בלי גבול, אך צריך לדעת שיש מציאות כזאת בבריאה - לעבוד בלא מטרת שכר. ועל אף שיש דרגות רבות בזה, אבל עצם הדבר אמת ויציב הוא, שמטבע הנברא לאהוב את בוראו גם ללא שום מטרה, לכן יכול כל אחד להגיע לזה, אם מעט ואם הרבה, גם בתוך החושך בו הוא נמצא אשר הוא זקוק לזיכוכים רבים לעלות על המסילה, אבל עם כל זה יש נקודה של אהבת אמת להשי"ת בכל אחד.

דבקות - חיוב לכל אחד

מזה שנצטוינו בתורה על מצות האהבה והדבקות כמ"ש: **"ולדבקה בו"** (דברים יא, כב) - ממילא בהכרח לומר שיש לנו הכח לאהוב את ה' ולדבוק בו, וכבר כתב ה'יושר דברי אמת' (אות כ"ה), שגם קודם שהרשע שב בתשובה, הוא מצווה על הדבקות, וכי יעלה על הדעת שמי שלא שב בתשובה נפטר מלהניח תפילין או לישב בסוכה וכדומה. כן ממש היא גם מצות האהבה והדבקות, שהוא מחוייב בה גם קודם התשובה, אמנם בודאי הוא מחוייב לעשות תשובה, אבל אין הוא נפטר בינתיים מדבקות. ובאמת שהדרך הטובה ביותר להתקרב אל השי"ת ולשמור את המצוות בשלמות כדי לעשות נחת רוח ליצרנו - היא הדבקות.

כל מי שיש לו שכל בקדקדו יודע, כי אין אושר גדול בעולם יותר מקיום המצות, היינו שבשר ודם נברא הנמצא בזה העולם עומד ומקיים מצות בוראו באהבה ובדבקות. אין לך אמת זכה וצחה יותר ממנה, והוא האושר האמיתי הגדול ביותר בכל הבריאה כולה, וכלשון הרמב"ם בהקדמתו לפירוש המשניות: **'מי שהשיג את האהבה - השיג את האושר העליון.'**

דבקות עי" התפילה

כיצד קונים דבקות ואהבה - העצה המועילה ביותר היא על ידי הדיבורים להשי"ת, עי" דיבורי התפילה, ברכות התפילה ולשונות התפילה, על ידם קונה האדם דבקות בהשי"ת (ליקו"מ

עשה חשבון נכון מה שתרויה מהשלום

ב"ה יום ב' כ"ח כסלו תשל"ג פעה"ק ירושלים ת"ו בב"א

תורה, להיות קיים על עמדתך בינך לבין קונך בתוך מצולות הזמן והגלים השוטפים בעולם הזה. לדעתי שהרווח יהיה יותר מההפסד גם אם בהכרח תכנע לפני אותו אדם.

ולענין החבורה שם, תעלים כמה נקודות אמת שהם אינם סובלים, ותצטרך לסבול ולהבליע את מה שאי אפשר לך לסבול, כי איך תוכל לזיך צו דער האלטן [להחזיק מעמד] במשך חיים חיותך בעולם הזה בלי חבורה, ואם אתה סובר שאין מגיע לך כל הכבוד, הנה חצי כבוד תתן לו מה שמגיע לו, וחצי תתן לו בחינם... ותתבונן עליו כמה הרבה אמת יש לו וכמה יסורים עוברין עליו מכל מקום, וסוף כל סוף הלא פעל הרבה לקרב נפשות להוציא אותם משיני הס"מ ומעמקי הקליפות, ואל תדין את חברך עד-שתגיע למקומו (אבות ב, ד). ולפי ההלכה מגיע לו כבוד, כדי שיהי דבורו מקובל לפני תלמידים, ולכל רב שיש לו קהל ובני אדם שמתקרבים אליו צריכים לכבדו כדי שיהיו דבריו נשמעים [...].

יותר אין לי כעת מה לכתוב לך, רציתי לכתוב לך את המעשה מה שרציתי לספר לך לפני נסיעתך מכאן, אולם זה יהי בפעם אחרת בל"ג בע"ה. וכן גם אני מרגיש עכשיו שעוד לא כתבתי לך כראוי ולא הוצאתי לך בכתב את מה שבלבי שיהיו דברים הנכנסים ללב, כי אין דעתי מיושבת עכשיו כראוי, אולם ראיתי שאני מתאחר במכתבי והוכרחתי לכתוב איך שהוא.

כתוב לי מה שיש לך להשיב ע"ז, והודיעני איך המצב אצלך ברוחניות ובגשמיות.

הכותב בידידות ובאהבה ומצפה לשמוע ממך כל טוב

יעקב מאיר שטער

השוכן בציון וירושלים יפרוש ברכה והצלחה וחיים אל כבוד ידיד נפשי האברך המרומם שוחר אמת ודורש טוב כש"ת...

...עיקר שאלתך היא, מה היא העצה איך להתפייס ולעשות שלום, ובודאי מבין אתה שקשה מאוד לתת עצה בדבר שאין יודעים כל פרטי הענין, מכ"ש לקטן ועני מן הדעת כמוני, כפי שאני יודע בעצמי, ואינני יכול ליעץ, כי אם מתוך שיחה חסידית שאכתוב אולי תוציא מזה איזה בחינה של עצה.

ודע, שבאמת ידעתי כי קשה לך מאוד לסבול שיטות והקדמות מה שהם נגד דעתך כפי מה שאתה מרגיש, וקשה לך להחניף לדבר שהוא נגד האמת שבלבך, ומידה זו יקרה היא מאד, כי עם אמת יכולים להתקרב להקב"ה ולתורתו הק', כי "משה אמת ותורתו אמת".

אולם דע, כי כל דבר צריך בירור ותיקון, כל דבר ממש, כל העולם וכל הנבראים, כך כתוב בכתבי האר"י ז"ל.

כי ביום שאכל אדם הראשון מעץ הדעת נעשה ערוב גדול הטוב ברע והרע בטוב, עד שאינך מוצא שום דבר שאין צריך תיקון, ואין יודעים כמה טוב יש להוציא מהרע וכמה רע צריכים לברר מהטוב. ועיקר עבודת האדם בזה העולם ותיקונו הוא כפי הבירור שזוכה לעשות, שע"ז מתקן את עצמו ואת חלק מהעולם השייך לו עמו, ועולמות עליונים השייכים לשרש נשמתו [...].

ונחזור לענינינו [...], לענין השלום עם אותו אדם, וכן היסודי להשתתף בחבורה ששאלת עליה, שקול בדעתך ועשה חשבון נכון מה שתרויה ע"י השלום וההשתתפות בחבורה, כי בודאי תקבל הרבה נקודות אמיתיות, הן ע"י החבורה, והן ע"י הדברי

סיפורים ולקחיהם
מאת מו"ר שליט"א

נפשות
חסידי

יתן
למכהו
לחי

בשוק (באטראק) זרק עליו ישמעאלי אחד קליפה.

ניגש אליו הגר"ח בסבר פנים יפות ואמר לו 'תודה רבה' בחמימות בשפה הערבית, שאלו הישמעאלי: על מה מגיע לי יישר כח, על הקליפה שזרקתי עליך?

ענה לו הגר"ח, הרי היית יכול לזרוק לי אבן וזרקת רק קליפה על זה מגיע לך תודה רבה, ונתפעל הישמעאלי וביקש את מחילתו של הגר"ח. ממש כדבריו הק' של האר"י ז"ל.

ראיתי מהאר"י הקדוש על הפסוק (איכה א) "יתן למכהו לחי ישבע בחרפה", וביאר האר"י הק' (בשער הפסוקים על איכה), שכאשר הגוי מבקש להכות את ישראל, יש סגולה שלא יכהו, שיושיט לגוי את לחיו, ואז לא יכהו הנכרי בשום אופן, מה טעם, לפי שישבע בחרפה, הוא שבע כבר מעצם חרפת ישראל, ושוב לא יכהו. ומסיים האר"י הקדוש שזהו לימוד כיצד יש לנהוג בגלות.

מספרים על מרא דארעא קדישא הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד ז"ע, שפעם הלך

ניצוץ קודש ממאמרי
ומכתבי מורינו שליט"א

ניצוץ
אחד!

הדרך לקיים
מצות 'ואהבת
את ה' וגו'' היא
ע"י 'ודברת
בם בשבתך
בביתך ובלכתך
בדרך ובשכבך
ובקומך'